

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Kutnie w sprawie o sygn. akt I C 615/14 z powództwa M. Z. przeciwko Towarzystwu (...) w W. o zadośćuczynienie 10.000 zł, odszkodowanie 215,22 zł i ustalenie, w punkcie 1. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda M. Z. tytułem zadośćuczynienia kwotę 5.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2011r. do dnia zapłaty, w punkcie 2. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda M. Z. tytułem odszkodowania kwotę 100,09 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, w punkcie 3. oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie 4. nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwotę 40,24 zł tytułem zwrotu nadpłaconej części uiszczonej przez powoda zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego zaksięgowanej pod pozycją 130101, w punkcie 5. nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, w punkcie 6. nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kutnie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwotę 256 zł tytułem nieziszczonych kosztów sądowych w zakresie uwzględnionego powództwa, a w punkcie 7. stwierdził, że w zakresie oddalonego powództwa nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku pozwany wywiódł apelację, będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt 1,2,6 co do całości zasądzonych w wyroku kwot.

A. skarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa procesowego:

1. art. 233 k.p.c. poprzez bezpodstawne uznanie za wiarygodne zeznania świadka J. Z., które pozostawały w sprzeczności z treścią dokumentu zaświadczenia z (...) Szpitala (...) – a który należy uznać za miarodajny dowód na okoliczność przyczyny powstania szkody na osobie powódki, gdyż zawierał opis zdarzenia pochodzący od powódki, dokonany przez nią bezpośrednio po zdarzeniu, zanim powódka zaczęła rozważać konsekwencje prawne składanych oświadczeń w aspekcie możliwości uzyskania zadośćuczynienia i odszkodowania;

2. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieustosunkowanie się do zgłoszonego przez pozwanego dowodu z dokumentu - zaświadczenia z (...) Szpitala (...), zawierającego opis zdarzenia skutkującego uszkodzeniem ciała G. Z., pochodzący od niej samej, a podany bezpośrednio po zdarzeniu personelowi medycznemu.

W konkluzji apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, jak również o zwrot kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

W odpowiedzi na apelację powód wnosił o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, a także o nieobciążanie powoda w trybie art. 102 k.p.c. kosztami procesu za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, który Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własny.

Zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. polegającego na bezpodstawnym uznaniu za wiarygodne zeznań świadka J. Z., które pozostawały w sprzeczności z treścią dokumentu zaświadczenia z (...) Szpitala (...), nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do przedstawionych przez apelanta argumentów, stwierdzić należy, że skarżący ograniczył się głównie do polemiki z twierdzeniami Sądu Rejonowego i przedstawienia w istocie własnej wersji oceny zgromadzonego w sprawie materiału. W efekcie nie podważył skutecznie dokonanej przez tenże Sąd oceny dowodów, mieszczącej się w ramach zakreślonych przepisem art. 233 §1 k.p.c. Przypomnieć należy, iż w orzecznictwie przyjmuje się, że ramy swobodnej

oceny dowodów określone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok SN z 27.09.2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

Dodać należy, że ocena sądu nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, jeżeli z zebranego materiału dowodowego wyprowadza on wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, bo takie działanie mieści się w przyznanych mu kompetencjach swobodnego uznania, którą z możliwych wersji przyjmuje za prawdziwą. Tym samym nawet jeżeli na podstawie zebranego materiału dowodowego można wywnioskować inną wersję wydarzeń, zgodną z twierdzeniem skarżącego, ale jednocześnie wersji przyjętej przez Sąd I instancji nie można zarzucić rażącego naruszenia szeroko pojętych reguł inferencyjnych, to stanowisko skarżącego będzie stanowić tylko i wyłącznie polemikę ze słusznymi i prawidłowymi ustaleniami Sądu (tak wyrok SA w Krakowie z 5.09.2012 r., I ACa 737/12, LEX nr 1223204).

Przy zróżnicowanym i sprzecznym, co do treści materiale dowodowym, o treści ustaleń faktycznych decyduje ostatecznie przekonanie sądu. Jeżeli Sąd w zakresie dokonanych wyborów uzasadni to w sposób zgodny z intencją art. 233 § 1 k.p.c., to nie dopuszcza się naruszeń tego przepisu. Jak podkreśla się w orzecznictwie ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, tj. rozstrzygnięcia spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań pomiędzy podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Sąd Rejonowy wskazał w swoim uzasadnieniu, na jakim materiale dowodowym oparł poczynione ustalenia i dlatego dał wiarę zeznaniom świadka J. Z., nie zaś dokumentowi (...) Szpitala (...).

W sposób wszechstronny tenże Sąd przedstawił motywy, jakimi się kierował, a wnioskom wysnutym przez Sąd I instancji nie można zarzucić, by były sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, czy też doświadczenia życiowego.

Przede wszystkim kwestionowane przez apelanta zeznania świadka Sąd Rejonowy skonfrontował nie tylko z treścią zaświadczenia (...) Szpitala (...), ale też z pozostałym materiałem dowodowym, jakim dysponował i dopiero na tej postawie wysnuł ostateczną ocenę uznając, że zeznania świadka zasługują na to, by obdarzyć je walorem wiarygodności.

W szczególności Sąd Rejonowy dokonał konfrontacji zeznań świadka J. Z. z dokumentacją znajdującą się w aktach szkody, a w tym z treścią protokołu wysłuchania poszkodowanej powódki, w którym powódka nie potwierdziła zawartego w karcie leczenia szpitalnego stwierdzenia, że do urazu doszło na podwórzu. Oceniając zeznania świadka J. Z. Sąd Rejonowy odniósł też ich treść do opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy w rolnictwie, który nie wykluczył możliwości wystąpienia ataku paniki wśród świń, choć wskazał, że wersja o ataku paniki tuczników wydaje się mało prawdopodobna, jednakże nie wykluczył, że mogła być również możliwa.

Sąd Okręgowy podziela stwierdzenie Sądu Rejonowego, że przekonujące są zeznania świadka J. Z., w których wyjaśnił, że w chwili udzielania pomocy powódce na pogotowiu było wiele osób, a powódka mogła wstydzić się opisać lekarzowi prawdziwe okoliczności zdarzenia. Tłumaczenie świadka jest logiczne, spójne i nie nosi cech konfabulacji.

Podkreślenia wymaga, że apelant powinien był wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, albowiem jedynie to może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów, nie zaś ograniczenie się do przedstawienia własnej, alternatywnej do ustalonej w toku postępowania pierwszoinstancyjnego wersji wydarzeń. Strona apelująca powinna wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd naruszył ustanowione w art. 233 § 1 k.p.c. zasady oceny wiarygodności

oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie SN z 14.01.2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8/139 oraz wyrok SN z 7.01.2005 r., IV CK 387/04, Lex nr 1771263).

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym.

Zdaniem Sądu Okręgowego przy dokonywaniu ustaleń w sprawie nie zostały przekroczone granice swobodnej oceny dowodów, albowiem na podstawie zaofiarowanych przez strony dowodów Sąd Rejonowy wyprowadził prawidłowe wnioski zgodne z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy ogólnej, uwzględniając całokształt okoliczności sprawy.

Chybionym jest także zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieustosunkowanie się do zgłoszonego przez pozwanego dowodu z dokumentu zaświadczenia z (...) Szpitala (...), zawierającego opis zdarzenia skutkującego uszkodzeniem ciała G. Z., pochodzący od niej samej, a podany bezpośrednio po zdarzeniu personelowi medycznemu, skoro przeciwne wnioski wynikają wprost z lektury uzasadnienia Sądu Rejonowego, który dostrzegając sprzeczność pomiędzy zapisami w/w zaświadczenia a zeznaniami świadka wprost wyartykułował to w części poświęconej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, a następnie w sposób rzetelny wyjaśnił dlaczego oparł się na zeznaniach świadka, nie zaś na treści przedmiotowego zaświadczenia. Wskazać należy, że uzasadnienie pierwszoinstancyjne zawiera wszystkie wymagane treścią art. 328 § 2 k.p.c. części składowe, przez co poddaje się weryfikacji w toku kontroli instancyjnej i spełnia funkcję sprawozdawczą.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że apelacja jest pozbawiona uzasadnionych podstaw i z tego powodu podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy obciążono pozwanego kosztami powstałymi po stronie powodowej na etapie postępowania odwoławczego. Na kwotę przyznaną na rzecz M. Z. z tego tytułu złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie na podstawie § 6 pkt 4 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu /t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm./.